

A HATALOM
TÖRE

KRISTEN CICCARELLI

Dream
válogatás

Élt egyszer két nővér, akik között születésüktől fogva olyan erős volt a kötelék, hogy örökre összekovácsolta őket. Roa és Essia morajnak nevezték el ezt a varázsserejű kapcsolatot. Az ikerpár nagy becsben tartotta kettőjük mágiáját – amíg egy borzalmas baleset el nem vette Essia életét, és a lelke meg nem rekedt ezen a világon.

A balesetért Dax, a firgaardi trónörökös volt a felelős. Roa megesküdött, hogy örökre gyűlölni fogja ezért. Ám nyolc évvel később a fiú visszatért hozzá Bozótföldre, és a segítségéért könyörgött. Dax elszánta magát, hogy letaszítja a trónról kegyetlen apját, akinek zsarnoki uralma rengeteg szenvedést okozott Roa népének.

Roa alkut kötött a királyfival: biztosítja neki a sereget, amire szüksége van, ha cserébe Dax elveszi őt feleségül. Csakis Firgaard királynéjaként mentheti meg ugyanis a népét.

De más váratlan lehetőség is kínálkozik arra, hogy Roa minden rosszat jóvátegyen: hogy megszabaduljon az ellenséges új királytól, és megmentse imádott ikertestvérét. Roa megtudja, hogy az Eleresztés ünnepén, amikor a hiedelem szerint a holtak szelleme visszatér, visszakaphatja Essiát.

Ehhez nem kell mást tennie, mint megölni Dax királyt.

KRISTEN CICCARELLI a nagyapja szőlőültetvényén született és nőtt fel. Gyermekkorát azzal töltötte, hogy a szőlőskertekben szaladgált, és a házuk mögötti mély, sötét erdőben kalandozott. Mielőtt főállásban könyveket kezdett volna írni, volt kézműves kenyérsütő, könyvkereskedő és kerámiaművész.

Első regénye, *Az utolsó namsara* nemzetközi bestseller lett, amelyet 12 nyelvre fordítottak le.

Jelenleg az Atlanti-óceán északi részén, egy ködös sziget viharos, tengerparti öblében lakik.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.kristenciccarelli.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Ciccarelli írói és elbeszélő képessége egyedülálló. Mindig elkápráztat, ahogy a történetbe beleszővi az eredeti mondavilágot – A hatalom töre különösen szép példája ennek. Emellett a zseniális karakterformálás és világépítés az, ami határozottan olvasásra, és újraolvasásra érdemessé teszi ezt a könyvet.”

Barnes&Noble

„Ez a sztori egész másmilyen volt, mint az első regény, de én ugyanúgy imádtam! Ciccarelli a gyönyörű történetmesélés és a fordulatos cselekmények mestere!”

School Library Journal

„Ez egy csodásan megírt regény. Beváltotta minden reményemet a karakterek és az előző történet, Az utolsó namsara rajongójaként. Az egyik legjobb könyv, amit életemben olvastam. És lenyűgöz, hogy Ciccarelli milyen ügyesen szővi bele ennek a világnak a meséit a saját meséjébe. Varázslatos!” **Goodreads**

„Olyan összetett társadalmi kérdésekkel is komolyan foglalkozik, mint a háború, a gyász, az előítélet és a lázadás, és hogy milyen veszélyes lehet azt hinni, kiismerhetünk valakit az alapján, amit tudunk róla. Elképesztően mélyenszántó.”

Booklist

Dream
válogatás

KRISTEN CICCARELLI

A HATALOM TÖRE

— részlet —

Dream
válogatás

Az Égszövő kése

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy Sunder nevezetű férfi, aki tökéletesen elégedett volt az életével. Minden áldott nap hajnalban kelt, és kiment a földjére. Megcsodálta, milyen szépen táplálta az eső a termést, milyen nagyra nőtt minden a napsütésben. Óriási becsben tartotta a két keze erejét: hiszen a kezével ültetett, csépelte és építette föl a házát. A két kezével ringatta álomba a gyermekét.

Olyannyira szerette az életét, hogy amikor a Halál eljött érte, Sunder elrejtőzött előle.

A Halál átkutatta Sunder házát, de nem találta őt sehol.

A Halál szölongatta őt a földeken, ám Sunder továbbra sem jelent meg.

Így hát a Halál végül feladta, és valaki mást vitt el a férfi helyett.

Amikor Sunder előjött a rejtekhelyéről, jót mosolygott önnön agyafúrtságán. Ahogy hazafelé sétált a földutakon, boldogan fütyörészett. Ám amikor a háza ajtajához ért, olyan hang ütötte meg a fülét, aminek hallatán megtorpant.

Valaki jajveszékelt.

Sunder kinyitotta az ajtót, és megpillantotta a feleségét, amint a konyha kövén térdelt, s a mellkasához szorította a gyermeküket. Amikor Sunder térdre rogyott mellette, rádöbbsent, hogy kislánya tekintete élettelen. Megérintette apróska testét: jéghideg volt.

A férfi ekkor már átkozta az agyafúrtságát. Zokogott, a fogát csikorgatta.

E naptól fogva Sunder nem kelt hajnalban. Többé már nem csodálta meg az eső és a nap hatását. És valahányszor körülnézett a két kezével épített házban, csak azt látta, amit elveszített.

Esdekelt a Halálnak, hogy adja vissza a leányát. A Halál azonban nem teljesíthette a kétségbeesett kérését. A kislány lelke már az Égszövőnél volt.

Így hát Sunder elszánta magát, hogy ha törik, ha szakad, jóváteszi a történeteket.

Megkereste a lelkek istennőjét: a szövőszékénél találta. Az Égszövő a láncfonalát az élők álmaiból, a vetülékfonalát pedig a holtak emlékeiből készítette. Sunder lépteinek hallatán megállt a kezében a vetélő. Lerakta a fonalat.

A férfi a lábai elé rogyott, és könyörgött neki.

– Annak, amit kérsz, ára van – mondta az istennő.

– Bármilyen is az, megfizetem.

Égszövő felemelkedett a szövőszéktől.

– A lelkeddel tartozol. A haláloddal, ami elől elmenekültél.

Sunder lehuntya a szemét, és az esőre gondolt, ami a termést táplálta, a napra, amitől oly szép nagyra nőtt minden, s a két keze erejére.

– Visszaadhatom a lányod lelkét. – Az istennő felemelte a szövőkését. – Ám ennek egyedül te fizetheted meg az árát.

A térdeplő Sunder felnézett az arctalan istenségre, és azt felelte:

– Akkor vedd el!

Így hát az Égszövő felemelte a kését...

És kihalászta a férfi lelkét teste kötelékéből.

1. fejezet

Az ikertestvére azt mondta, egy év munkája lesz felállítani egy hadsereget, megbuktatni a zsarnokot, és hozzámenni az új királyhoz.

Roának mindez alig három hónapba telt.

És most itt ült, a tükörfényesre polírozott akácfa asztalnál, apja házának legkisebb pavilonjában, melyet betöltött az otthontűz füstjének édes aromája. Essia a vállán ücsörgött, és meg-megszorította a karmaival, miközben Roa csupasz talpa ugyanolyan türelmetlenül dobogott a szövött szőnyegen.

Az öt napja húzódó béketárgyalás mostanra mindkettőjüknek kezdett az idegeire menni.

A jelen lévő férfiak és nők ceremoniális fegyverei – hosszabb és rövidebb kések, elegánsan faragott buzogányok, csillogó sarlók – halomban hevertek az asztal közepén, a bizalom jeleként mindegyikük számára karnyújtásnyi távolságon kívül. Csupán három széken nem ült senki. Ezek a helyek az Ég Házának képviselői részére voltak fenntartva, ám egész héten nem akadt, aki elfoglalja őket. Ezt a tényt azonban senki sem tette szóvá. Roának meg aztán végképp esze ágában sem volt beszélni róla.

A balján lévő, üresen álló székre meredt, lelki szemei elé képzelte a fiatalembert, aki ott szokott ülni. Erős váll. Aranybarna szempár. Hosszú, sötétbarna haj, amit hátrakötött, szabadon hagyva vonzó arcát.

Theo, az Ég Házának örököse.

Roa volt jegyese.

Mindig is makacs volt – hatoltak Essia gondolatai Roa elméjébe, miközben a karmai a lány bőrének feszültek. – *De ennyire azért nem.*

Roa végigfuttatta ujjait a vállán ülő fehér sólyom finom szárnycsontján. A kettőjük közti kötelék – amit Essia úgy nevezett, *a moraj* – erőt és melegséget sugárzott.

Elárultam őt – gondolta Roa. – *Nem lepne meg, ha többé szóba sem állna velem.*

Néma beszélgetésüket váratlanul horkolás zaja zavarta meg. Az új királyné és sólyma ugyanolyan hirtelen kapták el a tekintetüket Theo székéről, s a Roa másik oldalán ülő fiatalemberré néztek. A délutáni napfény meleg sugarai pont úgy tűztek be az ablakon, hogy megvilágítsák borzas, göndör, barna fürtjeit. Könyökét az asztalon nyugtatta, fejét az öklére támasztotta, hosszú fekete szempillái meg-megrebbentek, ahogy az arcára simultak.

Ez volt hát a sárkánykirály. Aki épp mélyen aludt egy fontos béketárgyalás közepén.

Ez a... *semmirekellő* volt az, akiért Roa mindent feladott.

A horkolás hallatán a lány felpaprikázódott, és lopva nézett az asztal körül ülő tucatnyi férfirra és nőre, akik mind a bozót földi Nagy Házaikat képviselték.

Fohászkodott, hogy senki ne vegye észre a hortyogást.

De az imája hiábavaló volt. Még szép, hogy mind észrevették. Dax egész héten folyton elaludt a megbeszéléseken, mindenki számára nyilvánvalóvá téve az igazságot, miszerint

egyáltalán nem törődik azzal, hogy az apja által elrendelt szankciókat még nem oldották fel, sem azzal, hogy Roa népe még mindig éhezik.

Daxot az ilyesféle dolgok egy csöppet sem tudták érdekelni.

Pontosan ezért volt itt Roa. Ragaszkodott hozzá, hogy átutazzon a Homoktengeren, és saját maga fogalmazza meg a békeszerződés szövegét. Tudta, hogy ha az új sárkánykirály egyszer aláírja az egyezményt, akkor többé már nem szegheti meg az ígéreteit. Legalábbis következmények nélkül nem.

Ezért voltak hát most mindannyian itt, Roa gyermekkori otthonában, fejüket egy tekercs fölé hajtva.

Roa elnézett az alvó király mellett, túl a fegyverek halmán, és észrevette, hogy az édesapja őt figyeli. A majdnem ötvenéves férfi göndör fekete hajába mostanra ősz szálak vegyültek, és jóval soványabbnak és fáradtabbnak tűnt, mint ahogy a lánya emlékezett rá. Hogy volt lehetséges ekkora változás? Hiszen Roa alig két hónapig volt távol. Apja pamuttunikát viselt, aminek V-alakban nyitott gallérján a Házuk mintázata futott körbe. A lánya ugyanígy volt öltözve.

Egy tősgyökeres, nemes firgaardi sárkánykirályné a helyében élénk színű kaftánt viselt volna, finoman hímzett papuccsal, a fején aranykoronával. Roa azonban elsősorban, mindenekelőtt bozótföldi volt. Festetlen lenvászon ruhát öltött, amit még az édesanyja varrt, a nyakában halványkék berillgyöngyök díszeltek.

Az édesapja elkapta a pillantását, majd a mellette horgyó fiatalemberre sandított. Az arcán ülő kifejezés félreérthetetlen volt.

Szánta a lányát.

Roának görcsbe rándult a gyomra.

Nem *túrte*, hogy szánják. A saját apjától aztán végképp nem.

Az asztal alatt jó erősen oldalba könyökölte újdonsült férjét. Essiát meglepte a mozdulat, és kitárta a szárnyát, hogy megőrizze az egyensúlyát. Dax összerезzenve felriadt, és elkerekedett szemmel, halkán felnyögött. Ám ahelyett, hogy kihúzta volna magát, és végre rendesen odafigyelt volna, az ifjú sárkánykirály hangosan ásított, aztán nyújtózkodott – csak még jobban felhívta a figyelmet arra, hogy az imént elnyomta a buzgóság.

Mintha direkt azt akarta volna, hadd tudja csak mindenki, mennyire nem érdekli ez az egész.

Az asztalnál ülők közül többen is Roára pillantottak. Ahogy egyikről a másikra nézett, mind elfordították a fejüket: nem állhatták a tekintetét. Mintha ők is megszégyenítve érezték volna magukat a királynéjuk nevében.

Ezek az emberek voltak azok, akik bíztak benne, amikor a segítségüket kérte egy hadsereg felállításához, illetve Dax apjának megbuktatásához. És most ezek a férfiak és nők szégyenkező tekintettel figyelték őt.

Roa szinte hallani vélte a gondolataikat: *Dalok leánya, mit műveltél?*

Fürkész tekintetük szinte beléje mart. Ökölbe szorította a kezét, görcsösen markolva ruhája vászonanyagát. Mit sem akart jobban, mint hogy érjen már véget a megbeszélés. Ám az egyezmény tekercsén még mindig sorra gyűltek az aláírások.

Roa Daxra nézett, aki ismét ásított.

– Netán untatunk, királyom? – kérdezte a férjétől. Meg sem próbálta leplezni a keserűséget a hangjában.

– Egyáltalán nem – felelte az ifjú uralkodó vontatottan, a figyelme láthatóan megakadt valamin az asztal túloldalán.
– Nem sokat aludtam az éjjel.

Essia nyugtalanul állt egyik lábáról a másikra, miközben Roa odapillantott, ahová a férje nézett: a fiatal nőre, aki épp most lépett be a pavilonba. Roa unokatestvére volt az, Sara, fél karján egy nagy tálcával, amit a csípőjének szorítva egyensúlyozott. Göndör, barna fűrtjeit kontyba fogta, és egy elefántcsont fésűvel rögzítette. Csuklóján három karkötő csillogott, mind fényes, fehér neritahéjból készült.

Miközben összeszedte az asztal körül az üres teáscsészeket, Sara sugárzó mosollyal fogadta a király reá irányuló, élénk figyelmét.

Roa vonakodva emlékezett vissza az előző estére. Miután jó néhány kört legurított a felesége öccsével és kuzinjaival, Dax nyíltan flörtölt a királyné háztartásának nőnemű tagjaival, beleértve Sarát is. Roa tudta, hogy ez is olyasmi, amihez hozzá kell majd szoknia: Dax állandó flörtölése.

A fiatal nő biztos volt benne, hogy újsütetű férjeura egy sárkánnyal is flörtölne, ha elég részeg volna.

Elfordította a fejét a királytól és az unokatestvérétől. Nem akarta látni az egymásra villantott mosolyaikat. Nem akarta tudni, milyen messzire mentek el.

Csakhogy így mindössze két másik dolgot nézhetett: a Házak képviselőinek helyette is szégyenkező arcát... vagy az üres széket maga mellett.

Mindkét lehetőség elviselhetetlen volt.

Roa végül inkább a megszegett ígéretének következményével nézett szembe. Úgy meredt Theo székére, mintha maga a fiatalember ült volna mellette, és visszabámult volna rá.

Nagy ritkán megengedte magának, hogy eltűnjön azon, milyen lenne az élete, ha megtartja a fiúnak tett ígérét. Abban biztos lehetett, hogy a legújabb sárkánykirály nem tivornyázna és lustálkodna itt, az apja házában, szégyentelenül flörtölve a kuzinjaival, és megszegyenítve őt a szerettei előtt.

És nem lenne senki, aki megóvjá Bozótföldét – csendült Essia hangja az elméjében. A sólyom karmai megszorították a vállát. – *Dax apja kiéheztetett volna minket.*

Ebben természetesen igaza volt.

Azt tetted, amit tenned kellett – erősködött Essia, és a lány arcához simította tollakkal borított feje búbját. – *Ezzel mindannyian tökéletesen tisztában vannak.*

Igaz: amit tett, azt Roa minden egyes bozótföldiért tette, Theót is beleértve. Esze ágában sem volt hagyni, hogy egy újabb firgaardi uralkodó elvegyen a népétől mindent, amit csak akart. A sárkánykirály már így is épp eleget rabolt el tőlük.

Roa a férjére nézett, miközben Essia selymes tollait csírogatta. Amikor a tekercs elért a királyhoz, aláírta, majd felcsippentett egy kis homokot az eléjük tett tálból, és a nedves tintára szórta. Miután a kézjegye megszáradt, lefújta róla a homokot, összezsavarta a tekercset, és átnyújtotta Roának.

A helyiségben tapintható volt a megkönnyebbülés. Az uralkodót immáron kötötték az ígéretei. Bozótfölde végre felszabadulhatott Firgaard zsarnoksága alól.

A csend megtört, egyre hangosabb lett a beszélgetés és a nevetés, feloldódott a feszültség így, hogy az egyezmény ezennel megkötetett.

Amikor egy kancsó bort hoztak az ünnepléshez, Roa a homlokát ráncolta. Évek teltek el, mióta az apja legutóbb borral kínálta a vendégeit. Bozótföldén már jó ideje kevesen

engedhették meg maguknak ezt a fényűzést. A lány aggódott, vajon miről kell majd a családjának lemondania ebben a hónapban, hogy kiegyenlítsék a soron kívüli kiadást.

Dax persze mit sem sejtett erről. Kitöltötte a bort két vörös agyagkupába, majd kényelmesen elterpeszkedve Roa székének háttámlájára fektette a karját. Essiát megriasztotta a közelsége, és lerepült a lány válláról.

Roa, aki sokkal inkább volt hozzászokva ikertestvére bebörtönzött alakjának súlyához, mint annak hiányához – s akinek vállán apró hegek jelezték Essia karmainak nyolcévnyi nyomát –, azonnal megdermedt attól, hogy magára maradt.

Dax odahajolt hozzá, és feléje nyújtotta a teli kupát.

– A békére! – mondta halkan. Borsmentás illata körbeölelte a lányt.

Roa rá sem mert nézni. Tudta jól, hogy milyen delejes ereje van annak a barna, melegséget sugárzó szempárnak. Hogy miféle dolgokat ígér az a mosolyra húzódó száj. Elég lányt látott már, akit a sármos Dax könnyedén levett a lábáról, hogy tudja, meg kell védenie magát a bűverejétől.

Így inkább a férje nyakára szegezte a tekintetét, és pulzusának szabályos, egyenletes löktetését figyelte. Elvette tőle a kupát, és így szólt:

– A királyokra, akik betartják az ígéreteiket!

Pillantása Dax arcára, a szemére villant. Egy másodperc törtrészeire mintha őszinte derűtséget látott volna a tekintetében. Ám egy szívdobbanással később már el is tűnt róla ez a kendőzetlen vidámság, a helyét a jól bejáratott, laza mosoly fedte el.

Roa utálta ezt a mosolyt. Utálta, amilyen hatást gyakorolt rá.

Letette a kupáját, és felpattant.

– Ha ezzel végeztünk – mondta, és apja szemébe nézett, miközben átnyúlt az asztal fölött, hogy elérje a kiérdemelt fegyverek halmát –, akkor engedelmetekkel távoznék. Más-
hol van szükség rám.

Elvette sarlóját a halom tetejéről, és meg sem várta apja válaszát. Sarkon fordult, kivonult a nyitva hagyott ajtón át, és hátra sem nézett.

Essia követte.

Roa teljes sebességgel vágatott át Dalok földjének határán. Pipacs patája csak úgy dübörgött a meleg, kiszáradt talajon, ahogy egyre messzebb vitte őt az apja házatól. Meg a ficsúr királytól.

Úgy érezte, mintha a tágas világ, amit születésétől fogva ismert – amely egész életében ugyanolyan tágnak tűnt, mint az alkonyati égbolt a feje fölött –, börtönné változott volna. Igaz, hogy önként vonult rabságba, de akkor is szorította a béklyó.

Félúton a célja felé Roa megérezte, ahogy felzümögött benne az ismerős morajlás. Ösztönösen felnézett, és meg is látta a magasban suhanó fehér sólymot.

Essia.

A lány még ilyen hatalmas távolságból is megérezte a testvére nyugtalanságát.

Hová mész? – szólalt meg a fejében Essia hangja. – Lema-radsz a Szétosztásról.

Pipacs ügetésre lassított, ahogy Roa hátradőlt a nyeregben. Megfeledkezett róla, hogy aznap este van a Szétosztás.

Hetente egyszer a Dalok Háza vacsorát adott azoknak, akiket a legsúlyosabban érintettek a firgaardi szankciók. A szétosztási estéken a ház dugig szokott lenni. A legszegényebbek nemcsak bőséges vacsorát kaptak ilyenkor, hanem

magukkal is vihettek bármilyen élelmiszert, amit a háztartás nélkülözni tudott.

Ott kéne lenned – mondta Essia, aki még mindig próbálta utolérni. – *Reményt adsz nekik, Roa.*

Ám a Dalok Házába visszatérni egyet jelentett a Daxszal való szembenézéssel. Roának néznie kellett volna, amint a hites ura az apja borát vedeli, miközben flörtöl a háztartásuk minden egyes nőnemű tagjával.

Roa a fogát csikorgatta.

Napokon át üldögéltem mellette engedelmesen – lángoltak fel gondolatai ikertestvére elméjében. – *Ha még egy másodpercig az oldalán kell szobroznom, én...* – Erősebben szorította a gyepőlőt. – *Én mindentől visszalépek.*

Mert bizony *tényleg* megtehetette volna, hogy visszalép. Dax és ő még nem hálták el a házasságot. Ami azt jelentette, hogy még fel lehetett volna bontani a frigyüket.

És akkor mégis ki fog megóvni minket? – szegezte neki a kérdést Essia.

Ezzel persze a lényegre tapintott. Épp ezért hozta meg a döntését Roa. Az ő kötelessége volt megóvni a népét.

Csakhogya azt hitte, könnyebb lesz feláldozni a szabadságát Bozótfölde védelmében. Nem tudatosult benne, hogy sokkal több mindenről kell majd lemondania, mint szimplán a szabadságról.

Testvére hangja halkán, lágyan szólalt meg a fejében: *Óvatosabbnak kéne lenned. Az emberek kezdik észrevenni, hogy folyton eltűnsz.*

Roa minden este kiszökött, mióta csak hat nappal ez előtt hazaérkeztek.

Hadd vegyék csak észre! – gondolta, és vágára utasította Pipacsot.

A vörösesbarna föld a látóhatáron átváltott zöldellő erdőre. A lány egyenesen az akácok közötti rejtett ösvény felé vette az irányt. Beléptek az árnybirtokra, ahol egykor az ötödik Nagy Ház állt büszkén... Azután pedig rommá lett.

Élesen hasított belé ikertestvére bosszúságának érzete. Ügyet sem vetett rá.

Roa! – Essia hangja tompábban szólt az elméjében, miközben igyekezett nem lemaradni tőle. Kecses, fehér szárnya rendületlenül hadakozott az erős szembeszéllel. – *Nem szökdöshetsz csak úgy el folyton!*

Királyné vagyok – gondolta a lány. – *Azt teszek, amit akarok.*

Hát, nem úgy viselkedsz, mint egy királyné. – Essia gondolatai egyre halkabbak lettek. – *Hanem úgy, mint... egy... riadt... hisztis... kisgyerek.*

Ez fáj.

Roa válaszul dermesztően jeges ridegség érzetét továbbította testvére sólyomalakja felé. Essia ugyanazt az érzést üzentte vissza – csak még metszőbben.

Épp mielőtt Pipacs lelassított és belépett volna a fák közé, a fehér sólyom felrikoltott. Roa fájdalmas rántást érzett, és megállította a lovat. A homlokát ráncolva, grimaszt vágva hátrapillantott a vállá fölött, és azt látta, hogy Essia – apró fehér foltként a karneolszínű égbolton – még mindig a szélllel hadakozik, és próbálja utolérni őt.

Roa egy újabb, még erősebb rántást érzett. Fájdalmasan kapott levegő után. Görcsösen szorította meg Pipacs kantárját, és gondolatban azt üzentte a testvérének: *Ha bántani akartál, gratulálok, sikerült.*

Essia nem reagált.

A lány azt hitte, ha valaki, az ikertestvére biztosan meg fogja érteni. Hiszen Essia bárki másnál jobban tudhatta, milyen rabnak lenni. Ám ugyanúgy, mint Roa bizalmas

barátnője, Lirabel, manapság mintha Essia is egyre többször adott volna igazat Daxnak ővele szemben. Csak nem rájuk is hatással volt az a nevetséges sármja?

Roa kissé dühösen elfordult a testvérétől. Nem várta meg, hogy Essia utolérje, hanem egyszerűen bevette magát a fák közé nélküle.

Tudta, hogy a sólyom majd úgyis megtalálja. Mindig megtalálta. A kötelékük örökké élénken és erősen morajlott közöttük, elválaszthatatlanul összekapcsolta őket. Roa állandóan érzekelte a testvérét: érezte a lelke alakját. Még akkor is, ha egy sivatag választotta el őket egymástól.

Virágozott a zsakaranda. A lila szirmok beborították a talajt, szebbek voltak, mint a legékesebb szőnyeg a palotában. Roa beszívta édes illatukat, miközben Pipacs az Árnyak Házának bejáratához ügetett.

Torz. Így nevezték az emberek ezt a helyet. Egy férfi meghalt itt, még hosszú-hosszú évekkel ezelőtt, és a szerettei nem hajtották végre a kellő rítusokat. Nem vágták el a köteléket az élők és a holtak között. Ezért az Eleresztéskor – az év leghosszabb éjszakáján – a férfi lelke eltorzult, és lemészárolta az egész háztartását.

Legalábbis ekként szólt a fáma.

Az eltorzult lelkek veszélyesek voltak. Ezért kellett olyan gondosan betartani az Eleresztés szabályait.

De még ha igaz is volt a történet, a férfi lelke már rég továbbállt.

Miután leszállt a nyeregből, és egy faághoz kötötte Pipacsot, a lány belépett a romos ház félig leomlott kapuján. Miközben végigment a plafon nélküli termeken, egyre csak arra az üres székre gondolt a pavilonban. Nyilvánvaló sértes volt. Ám elsőként ő sértette meg Theót. Az Ég volt az egyetlen Nagy Ház, ami *ellene* szavazott annak, hogy Roa

segítse Dax lázadását. Márpedig Bozót földén egyhangú beleegyezés volt szükséges ahhoz, hogy bárki is átmasírozhasson egy hadsereggel a Homoktengeren. Roa megszegte a népük törvényét, hogy elérje a célját.

Azután pedig összetörte Theo szívét.

A lány benézett a romos épület minden egyes helyiségébe. Mindegyik üres volt. Majd még egyszer végigjárta őket.

Nem jött el – gondolta, és elszorult a szíve.

Theo nem akarta, hogy segítsen Daxnak. Azt mondta Roának, hogy ha elmegy Firgaardba, akkor többé nem tér vissza.

Tévedtél – gondolta a lány. – *Igenis visszatértem.*

Hiszen itt volt, nem? Öt álló napja várta a fiút egész este ebben a romos házban, a szokásos találkahelyükön.

És Theo már öt álló napja nem jött el egyik este sem. Azért, mert Roa hozzáment Daxhoz. Azért, mert a sárkánykirály felesége lett.

Neki és Theo-nak már késő volt.

Miközben a szél a lombokat zörgette fölötte, a lány felmászott egy félig beomlott fal ablakpárkányára. A hűvös és poros kőnek támaszkodott, s a tenyerébe temette az arcát.

Most már királyné vagy – mondta magának szigorúan. – *Egy királyné nem sír.*

Essia is pontosan ezt mondta volna. Ha itt lett volna vele.

Miközben a testvérére várt, Roa arra a szégyenkező tekintetre gondolt apja szemében. Minden küldött szemében.

Talán jobb is volt így. Nem volt biztos benne, hogy elviselné ugyanezt a tekintetet Theo szemében.

Miután már eltelt száz és száz szívdobbanásnyi idő, ám Essia még mindig nem jelent meg, Roa fölnezett a lombkoronákra. A levelek fölött kivehető, sötétedő égboltra.

Tekintete ösztönösen megtalálta Essia két kedvenc csillagképét. *Ikercsillagok*, így nevezte őket a testvére. Essia kedvenc meséi az Égzsövrőről szóltak, az istennőről, aki csillagokká fonta a lelkeket, és felszította őket az égre.

Roa félve gondolt arra, hogy az Égzsövrő csillagot fon Essia lelkéből, aztán felrakja őt az égre, egymagában, az iker-testvére nélkül.

Rágta-marta a jeges félelem.

Mégis mi tarthatott ilyen sokáig? Hol járt Essia?

Roa az általában oly élénk morajra koncentrált. A különleges kapocs már Essia balesete előtt is megvolt köztük, születésüktől fogva, melegen ragyogott mindkettőjükben.

Ám ezúttal, amikor Roa megpróbált ráfókuszálni, döb-benten érzékelte, milyen tompa és gyöngye. Akár egy vérszesen erőtlén pulzus.

Essia?

Nem jött válasz.

Roa leugrott az ablakpárkányról, és elindult vissza a kapu felé az üres, romos termeken át.

– Essia? – szölongatta a testvérét, visszhangot verve. – Hol vagy?

Csak a csönd felelt.

A lány gyorsabban lépkedett, és eszébe jutott, hogy milyen furcsán tompák, szaggatottak lettek a testvére gondolatai, mielőtt elváltak. Hogy milyen távolinak érződött.

Essia, ha ez valami vicc akar lenni... Egyáltalán nem mulatságos!

A bejáratnál eloldozta Pipacsot az ágtól, gyorsan nyeregbe szállt, és az erdő széléhez ügetett az ösvényen. Mire kiérték a fák közül, a nap már rég lement, az égbolt kékes-fekete volt. A lány sehol sem látta a fehér madarat a sötét háttéren, hiába meresztette a szemét.

Tölcseért formált a kezével a szája körül, és a testvérét szólongatta:

– Essia! *Essia!*

Kiáltása visszhangot vert, majd elhalt. A szél zörgette a leveleket a háta mögött.

Ez olyasmi volt, amiről a két testvér sosem beszélt, mintha azáltal, hogy kimondják a félelmüket, valóra is válnának: egy itt ragadt lélek nem létezhetett örökké az élők világában. Az Eleresztés halálszava előbb-utóbb túl erőteljesnek bizonyult.

Essia immáron nyolc éve állt ellen a halála hívó szavának.

Roa felnézett a csillagokra, és azt suttogta:

– Essia, hol vagy?

Az ikrek meséje

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer két nővér, akik az év leghosszabb éjszakáján születtek.

Ez az éjszaka nem illett az új élet megünnepléséhez; ez az éjszaka a holtak elengedéséről szólt. Ezért hívták Eleresztésnek.

A bábák megpróbálták felgyorsítani a szülést. Miután így nem jártak sikerrel, megpróbálták elnyújtani.

Ám a két lány nem hagyta magát: pontban éjfélkor jöttek világra, makacsul, dacosan.

A legtöbb újszülött süvöltve felsír, amint legelőször megízleli az életet. A legtöbben ijedten jönnek a világra, szükségük van szülőanyjuk megnyugtató közelségére.

Az ikerpár nem sírt. Csöndesen bújtak ki a világba, egymásba kapaszkodva. Mintha senki más közelségére, vigasztalására nem lett volna szükségük, csakis egymására. Mintha semmi sem rémiszthetné meg őket, amíg együtt vannak.

De nem ez volt bennük az igazán különös.

A legkülönösebb csak ezután mutatkozott meg.

Az édesanyjuk, Desta vette észre, hogy valahányszor az egyik lány elsírta magát, a másik azonnal megvigasztalta. És amikor mindketten sírtak, a kert rózsái elhervadtak. Desta jött rá, hogy valahányszor az egyik lány dühöngeni kezdett, a másik egyből lenyugtatta. Ám ha mindketten egyszerre cirkusztak, akkor az ablakok megrepedtek, a tükrök összetörték.

Mintha elég lett volna ugyanazt gondolniuk ahhoz, hogy a világ meghajoljon az akaratok előtt.

Amikor Desta megkérdezte a két nővért, ki törte össze a tükröt, egyik vagy másik mindig azt felelte:

– Nem mi voltunk, Mama. Hanem a moraj.

– A moraj? – ismételte. – Az meg micsoda?

A két lány ilyenkor értetlenül meredt az asszonyra.

– Az a meleg, élénk dolog, ami úgy köt össze minket, mint egy madzag. Neked meg Papának nincs ilyen?

Nem. Desta és a férje között nem létezett ilyesmi. Ám valahányszor Desta beszélt erről a férjének, ő csak vállat vont, úgy gondolta, mindez csupán az ikerpár gyermeki képzeletének szüleménye, nyilván azért, mert a lányok túl sok időt töltenek együtt. Elvégre együtt játszottak, együtt tanultak, együtt aludtak... Alig akadt a napnak olyan pillanata, amit külön töltöttek volna.

– Jót tenne nekik, ha lennének más barátaik – vélekedett az apjuk.

Desta egyetértett vele. Írt a legrégebbi barátnőjének, Aminának, akinek fia, Dax évről évre egyre jobban lemaradt a tanulmányaival az elvárt szinttől. Az oktatói már lemondtak róla, kijelentették, hogy analfabéta és taníthatatlan, Amina pedig betegre aggódta magát miatta. Desta felvetette a barátnőjének, hogy küldje el a fiát a Dalok Házába a nyárra.

Talán ez majd kigyógyítja a lányokat ebből az egész morajosdiból – gondolta Desta, akinek már nagyon, de nagyon elege volt abból, hogy folyton odalettek a rózsaí.

Remélte, hogy ha a lányai szert tesznek más barátokra, akkor talán nem kell majd örökké új tükröket vásárolnia.

2. fejezet

Senki sem értette meg a Roa és Essia közti köteléket. A baleset előtt az emberek különösnek tartották a kapcsolatukat – vagy rosszabb esetben félelmetesnek. Roa számára azonban egyszerűen olyasmi volt ez, ami mindig is hozzájuk tartozott. Nem tudta, hogyan élhetne nélküle.

Essia volt az, aki elnevezte morajnak, mert pontosan annak érződött: valami mély, élénk, belső hangnak, ami szinte dallamként vibrált bennük.

A baleset után a moraj megváltozott. Többé már nem tudták titkolni egymás elől a gondolataikat és az érzelmeiket, valamint – különösképpen – a *fájdalmukat* sem.

Egyé váltak.

Immáron majdnem nyolc éve Essia belelátott Roa fejébe, Roa pedig Essiáéba.

Ezért érződött most ennyire rossznak a testvére csöndje.

Talán hazament – gondolta Roa, miközben Pipacs heves zihálása betöltötte az éjszakát.

A lány szemét a távolban a földből kiemelkedő, hatalmas, csipkézett körvonalú kőtömbökre szegezte, amelyek egyike sötétebb árnyalatú kék volt, mint a másik. Épp kelt fölöttük

a félhold, ezüstös fényben fűröszte a síkságot, Pipacs szórén meg-megcsillant tőle a veríték.

Időről időre árnyak suhantak el fölöttük.

Roa jól tudta, mik azok: sárkányok.

Egykor rengeteg sárkány élt itt. Nem is olyan régen Dax népe a vad lényeket meglovagolva repült át az égen. Ám a fiú nagyanyjának uralma idején a drakszorok és a sárkányok egymás ellen fordultak. Az egykori szövetségesek ádáz ellenségekké váltak. Egészen addig, amíg Asha, Dax húga véget nem vetett az apjuk korrupt rezsimének.

Azóta egyre több sárkány tért vissza.

Éjfél is elmúlt, mire Pipacs beügetett Dalok jól ismert istállójába. A lovak halk szuszogása és farkuk suhintása fogadta őket. A bokszokat este kiganajozták, és az épületet száradt sár meg friss széna szaga töltötte be.

Roa gyorsan lenyergelte és lekantározta Pipacsot, majd a ház felé sietett az ösvényen. Leszámítva a középső pavilon otthontüzét – ami éjjel-nappal égett –, a Dalok Házában már sehol sem világított fény.

– Essia? – szólította ismét a testvérét, és újból megpróbálta érzékelni a moraj megszokott, élénk zümmögését.

Egyedül a kutyák – Nola és Nin – válaszoltak a hangjára, ugattak, ahogy feléjük közeledett. Amikor rájöttek, kicsoda, odaszaladtak hozzá, és eszeveszetten igyekeztek összevissza nyalogatni. Roa elsietett mellettük, átvágott a szálkás törzsű warkafák sorai között, és belépett a házba.

Odabent sötétség honolt. A lány végigsimította a kezét a poros falon. Kő. Annyira, de annyira más volt, mint a firgaardi palota gipszvakolata. Roa jobban kedvelte az otthona egyszerű földpadlóit és a kőből meg fából durván faragott ablakait, mint a sárkánykirály palotájának finoman kidolgozott, gazdagon díszített mozaikcsempéit. Jobb

szerette a füst szagát és az akácok illatát, mint a borsmenta és a zöldcitrom aromáját.

Ez itt más világ volt. Az *ő világa*. Az a világ, amelyet másnap hátra kellett hagynia – immáron másodszorra, s ezúttal végleg.

Ismét az ikertestvérét szólongatta.

Ám ezúttal sem kapott választ.

Essia nem ment volna el csak úgy valahová egyedül, pláne nem anélkül, hogy szóljon Roának. Ők ketten mindig is elválaszthatatlan páros voltak. És másnap reggel Roának ismét lóra kellett ülnie, hogy átszelje a sivatagot a férjével – akihez csupán kényszerből ment hozzá, a legkevésbé sem szerelemből –, egy olyan városba tartva, amely nem volt az otthona. Nem mehetett egyedül, és kész. Szüksége volt rá, hogy az ikertestvére mellette legyen.

Mire a Daxszal közös hálósobájuk bejáratához ért, már alig bírta megfékezni magában a pánikot.

Essia csak haragszik rám, amiért kiszöktem – gondolta, így próbálva megnyugtatni magát. Igyekezett elhitetni önmagával, hogy a sólymot reggelre a szokásos helyén fogja találni: a párnáján gubbasztva.

Belépett a hálósobába, elnyomta magában az aggodalmat, és becsukta az ajtót. A holdfény besütött az ablakon, megvilágította az ágyat.

Az ágyat, ami üres volt.

Ez nem lepte meg Roát. Úgy kerülte Dax ágyát, mintha az fertőző lenne – a férje pedig bosszúból más nővel bújt ágyba.

A lány családja mit sem tudott erről. Nem tudtak a pletykákról, amiket szélteiben-hosszában sutyorogtak a rossz nyelvek a firgaardi palota folyosóin: hogy a király minden éjjel más lány vendége.

Roát általában nem érdekelte, hány ágyban fordult meg a férje, egész addig, amíg az övétől távol tartotta magát. Ez nagyban megkönnyítette a házaseletet.

Ezen az estén azonban bántotta a dolog. Talán csak a testvére szokottnál is fájóbb hiánya miatt, vagy azért, mert Dax öt napon át hozta szégyenbe őt a földijeit előtt... De akárhogy is, ma este az üres ágy sértésnek érződött.

Elvégre is ez Roa otthona volt. E falak között szinte minden lány rokonságban állt vele.

Legszívesebben összetört volna valamit. Ám tudta, hogy azzal csak felébresztené a családját, akik idecsődülnének megkérdezni, mi a baj. Így inkább az ágy lábánál álló faládához lépett, és fölemelte az elefántcsonttal berakott fedelet. A ládát még az édesanyjától kapta ajándékba.

Lecsúsztotta magáról lenvászon ruháját, és gyorsan hálóinget húzott. Miután meggyőződött róla, hogy a kés, amit mindig a lábszárára csatolt tokban tartott – *Essia* kése, amelyről Roa szentül megígérte az ikertestvérének, hogy megőrzi –, a helyén van, nekiállt begombolni a hálóingét.

Ekkor hallotta meg a hangokat a folyosóról.

A tompa, fojtott suttogás alig volt kivehető, de Roa érzékelte, hogy két embertől származik: egy fiatal férfitől és egy nőtől. Mindketten úgy kuncogtak, mintha részegek volnának, majd lepisszegették egymást, és habár Roa nem tudhatta biztosan, *kik* lehetnek, azért nagyon is sejtette.

A páros a hálószoba ajtaja felé közeledett.

Roa ökölbe szorította a kezét. Az egyik énje nagyon is *akarta*, hogy tényleg Dax legyen az, aki készül kinyitni az ajtót. Akarta, hogy legyen oka kivonni a testvére kését, és várni, amint belép a férje az aktuális szeretőjével. Ám a másik, csüggedtebb, boldogtalanabb énje azt suttogta: *Me-nekülj!*

Így hát ezt tette.

Kitárta az ablakot, és felmászott a párkányra, pont, amikor a hangok elértek a hálósoba ajtajához. Mielőtt megtudhatta volna, kivel van éppen Dax, a királyné leugrott az ablakpárkányról a kertbe. Mire az ajtó kicsapódott, Roa már útban volt Lirabel szobája felé.

Hiszen egész héten a barátnője ágyában keresett menedéket éjszakára. Ugyan mit számított még egy este?

Essia balesete után szokott rá arra, hogy éjjelente kiosont a szobájából, és bebújt Lirabel mellé az ágyba. Segítette őt megnyugodni a tudat, hogy fekszik mellette valaki, hogy egy másik szív dobog a közelében.

Roa tudta, hogy eljön majd az éjszaka, amikor Daxnak végleg elfogy a türelme, és behajtja rajta a tartozását. Nem kerülhette el a sorsát. Egy uralkodónak örökösre van szüksége, és Roa magára vállalta a királyné szerepét. Kötelessége volt trónörököst szülni.

De akármi várt is rá, akkor se kellett épp ezen az éjszakan elhálnia a házasságát.